

TADIM KAÇTI!

Gururlu Ispanak
Havalı Makarnaya Karşı

ÖMÜR UZEL

ÇİZER: DERİN ASLAN

GEZEĞENİN EN MUTLU AİLESİ: MUTİ AİLESİ

“Ey Mutiler! Bugün kaç bitkiye teşekkür ettiniz?”

Tobi Muti

Yağmurlu ve odun kokulu bir pazar günüydü. Şehrin dar sokakları sırlıskılandı. Yokuşlara yakışan taş yollar, her adımda eski bir hikâyeyi fısıldıyordu. Sokak lambaları dalından sarkan iri limonları andırıyordu. Akşam vaktiydi.

Kentin üzerine su ve huzur yağarken gezegenin en mutlu ailesi Muti Ailesi'nin evinden de kahkaha sesleri yükseliyordu. Çıtır çıtır yanan şöminelerinin etrafında toplanmış, uzun uzun sohbet ediyorlardı. Belli ki yine çok mutlulardı.

Mutilerin mutlu olmak için büyük nedenlere ihtiyaçları yoktu. Onlar, bitkilere teşekkür etme günü düzenleyip çılgın danslar edebilir; Dünya, Güneş'in etrafında ne kadar da tatlı dönüyor diye kutlamalar yapabilirlerdi. O gün de yağmur yağdığı için çok mutlu olup şömine partisi yapmaya karar vermişlerdi.

Bay Tobi, şömineye bir odun daha atarken küçük Roni'ye yanardağları ve püsküren lavları anlatmaya başladı. Roni, Bambu Ormanı'nı andıran iri yeşil gözlerini kocaman açarak babasını dinliyordu. Çünkü Bay Tobi'nin anlattıkları, Roni için çok heyecan vericiydi.

Yağmur damlaları ve ışıklar cama vurdukça Roni mutluluktan havalara uçuyordu. Şömine-
de yanan odunların odaya yaydığı koku muhteşemdi. Yağmuru izleyen Roni'nin ıgıllıkları ile odunların çatırtı sesleri birbirine karışıyordu. Ahenkle çalan orkestra gibiydiler. Bir süre sonra bu neşeli senfoniye Bayan Suzi'nin sesi karıştı.

Suzi Muti "Yemek hazır!" dedi.

Roni ve babası, beraber besteledikleri yemek marşını söyleyerek masaya geldiler:

Duydunuz zilin sesini

Bekletilir mi hiç Suzi'nin yemekleri

Dayanamayız biz bu nefis kokuya

Haydi hep beraber masaya!

Layla layyla la lalay laaa...

Roni, masada makarna tenceresini görünce çok sevindi. **“Yaşasın renkli makarnalar!”** dedi. Ama sonra ne oldu dersiniz? Bir anda küçük Roni'nin yüzü düştü. Az önceki neşesinden eser kalmamıştı. Çünkü sofrada ıspanak vardı!

Roni, bu hayatta iki şeyi hiç sevmezdi; diş doktoruna gitmeyi ve ıspanak yemeyi. Çünkü doktor da ıspanaklar da Roni'nin dişlerini uyuşturmayı çok iyi başarıyordu.

Bay Tobi, iştahla ıspanağını yerken bir taraftan eski zamanlarda insan boyunda penguenlerin yaşadığından söz ediyordu. Fakat Roni, babasını hiç dinlemiyordu. Tabağındaki renkli makarnaları çoktan bitirmişti ama zavallı ıspanağı çatalıyla iterek bir sağa, bir sola sürüklüyordu.

Annesi, Roni'nin mutsuzluğunu gördüğü için onu daha fazla zorlamak istemedi. Başını sallayarak gülümsedi Roni'ye; bu **"masadan kalkabilirsin"** demekti.

Roni, annesine teşekkür etti ve kořarak masadan uzaklařtı.

